

HENSTILLINGER

RÅDETS HENSTILLING

af 13. juli 2010

om overordnede retningslinjer for medlemsstaternes og Unionens økonomiske politikker

(2010/410/EU)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 121, stk. 2,

under henvisning til henstilling fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til konklusionerne fra Det Europæiske Råd, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Traktaten foreskriver, at medlemsstaterne skal betragte deres økonomiske politikker som et spørgsmål af fælles interesse og samordne dem i Rådet. I overensstemmelse med traktatens bestemmelser har Den Europæiske Union udarbejdet og anvendt instrumenter til samordning af de foranstaltninger, der føres på det finanspolitiske område (stabilitets- og vækstpagten), og de makrostrukturelle politikker.
- (2) Traktaten foreskriver, at Rådet skal vedtage beskæftigelsesretningslinjer og overordnede retningslinjer for den økonomiske politik, som skal være retningsgivende for medlemsstaternes politik.
- (3) Lissabonstrategien, der blev iværksat i 2000, var baseret på en erkendelse af Den Europæiske Unions behov for at øge beskæftigelsen, produktiviteten og konkurrenceevnen og samtidig styrke den sociale samhørighed i betragtning af den globale konkurrence, teknologiske ændringer, miljømæssige udfordringer og en aldrende befolkning. Lissabonstrategien blev relanceret i 2005 efter en midtvejsrapport, som førte til større fokus på vækst og flere og bedre job.
- (4) Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse bidrog til at skabe konsensus om det overordnede mål for Unionens politikker på det økonomiske og beskæftigelsesmæssige område. Inden for rammerne af denne strategi vedtog Rådet i 2005 både overordnede retningslinjer for den økonomiske politik og beskæftigelsesretningslinjer⁽¹⁾, som blev revideret i 2008⁽²⁾. De 24 retningslinjer udgjorde grundlaget for de nationale reformprogrammer og fastlagde de vigtigste makroøkonomiske, mikroøkonomiske og arbejdsmarkedsrelaterede prioriteter for Unionen generelt. Erfaringen viser imidlertid, at retnings-

linjerne ikke fastsatte tilstrækkelig klare prioriteter, og at forbindelsen mellem dem kunne have været stærkere. Det begrænsede deres virkning på den nationale politikformulering.

- (5) Den finansielle og økonomiske krise, der startede i 2008, førte til et betydeligt fald i antallet af arbejdspladser og potentielt output og har ført til en dramatisk forværring af de offentlige finanser. Den europæiske økonomiske genopretningsplan⁽³⁾ har imidlertid hjulpet medlemsstaterne med at tackle krisen, navnlig gennem en samordnet finanspolitisk stimulering med euroen som garant for makroøkonomisk stabilitet. Krisen viste således, at samordningen af de økonomiske politikker på EU-niveau kan give væsentlige resultater, hvis den styrkes og gøres effektiv. Krisen understregede også den tætte indbyrdes afhængighed mellem medlemsstaternes økonomier og arbejdsmarkeder.
- (6) Kommissionen foreslog at udarbejde en ny strategi for det næste årti, Europa 2020-strategien⁽⁴⁾, for at sætte Unionen i stand til at komme stærkere ud af krisen og vende økonomien mod intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst. Fem overordnede mål, der er nævnt i de relevante retningslinjer, udgør de fælles målsætninger, der skal være retningsgivende for medlemsstaternes indsats, idet der tages hensyn til deres relative udgangssituationer og nationale forhold, og Unionens indsats. Medlemsstaterne bør anstrenge sig for at opfylde de nationale mål og fjerne de flaskehalse, der hæmmer væksten.
- (7) Som led i en samlet exitstrategi bør medlemsstaterne gennemføre ambitiøse reformprogrammer for at sikre makroøkonomisk stabilitet og holdbare offentlige finanser, forbedre konkurrenceevnen og nedbringe makroøkonomiske ubalancer og styrke arbejdsmarkedets effektivitet. Midlertidige foranstaltninger, der er indført som svar på krisen, bør afvikles på relevant koordineret vis, når opsvinget er fuldt sikret. Afviklingen af de finanspolitiske incitamentet bør gennemføres og samordnes inden for rammerne af stabilitets- og vækstpagten.

⁽¹⁾ KOM(2005) 141.

⁽²⁾ KOM(2007) 803.

⁽³⁾ KOM(2009) 615 af 19.11.2009.

⁽⁴⁾ KOM(2010) 2020 af 3.3.2010.

- (8) Inden for rammerne af Europa 2020-strategien bør medlemsstaterne og Unionen gennemføre reformer, der tager sigte på »intelligent vækst«, dvs. vækst drevet frem af viden og innovation. Reformen bør tage sigte på at forbedre kvaliteten af uddannelse, sikre adgang for alle, styrke forskningens og erhvervslivets konkurrencedygtighed og forbedre rammerne yderligere for at fremme innovation og vidensoverførsel i hele Unionen. Medlemsstaterne bør opmuntre iværksættervirksomhed og bidrage til at omsætte kreative idéer til innovative produkter, tjenester og processer, der kan skabe vækst, kvalitetsjob, geografisk, økonomisk og social samhørighed og mere effektivt tackle de europæiske og globale samfundsmæssige udfordringer. I den forbindelse er det vigtigt fuldt ud at udnytte informations- og kommunikationsteknologier.
- (9) Unionens og medlemsstaternes politikker bør, herunder gennem deres reformprogrammer, tage sigte på »bæredygtig vækst«. Bæredygtig vækst indebærer at bryde forbindelsen mellem økonomisk vækst og brugen af ressourcer, opbygge en energi- og ressourceeffektiv, bæredygtig og konkurrencedygtig økonomi, sikre en rimelig fordeling af udgifter og goder og udnytte Europas førende rolle i kapløbet om at udvikle nye processer og teknologier, herunder grønne teknologier. Medlemsstaterne og Unionen bør gennemføre de nødvendige reformer for at nedbringe drivhusgasemissioner og sikre en effektiv ressourceudnyttelse, som også vil medvirke til at undgå miljøforringelse og tab af biodiversitet. De bør også forbedre erhvervslivets rammer, stimulere skabelse af grønne job og hjælpe virksomhederne med at modernisere deres industrigrundlag.
- (10) Endelig bør Unions politikker og medlemsstaternes reformprogrammer også tage sigte på »inkludativ vækst«. Inkludativ vækst indebærer opbygning af et sammenhængende samfund, hvor borgerne har mulighed for at foregribe og håndtere forandringer og dermed deltage aktivt i samfundet og økonomien. Medlemsstaternes reformer bør derfor sikre adgang og muligheder for alle i hele livscyklussen og på den måde nedbringe fattigdom og social udstødelse ved at fjerne hindringer for arbejdsmarkedsdeltagelse, navnlig for kvinder, ældre arbejdstagere, unge, handicappede og lovlige migranter.
- De bør tage hensyn til kønsperspektivet i alle disse politikker. De bør også sikre, at den økonomiske vækst gavner alle borgere og alle regioner. Kernen i medlemsstaternes reformprogrammer bør derfor være at sikre effektive arbejdsmarkeder ved at investere i vellykkede overgange, udvikle de nødvendige færdigheder, øge jobkvaliteten og bekæmpe segmentering, strukturel arbejdsløshed og inaktivitet, samtidig med at der sikres en passende og holdbar social beskyttelse og aktiv inklusion for at reducere fattigdom og fastholde en vedtaget finanspolitisk konsolidering.
- (11) Medlemsstaterne og Unionen bør som et væsentligt element fortsætte og øge deres bestræbelser på at forbedre rammerne yderligere, særlig for europæiske virksomheder. Medlemsstaterne og Unionen bør ved at styrke deres intelligente reguleringsinstrumenter garantere, at lovgivningen er velgennemtænkt, står i rimeligt forhold til målet, tages op til regelmæssig revision og ikke medfører unødvendige byrder. Det er fortsat en prioritet at nå målene for mindskelse af de administrative byrder.
- (12) Unionens og medlemsstaternes strukturreformer kan bidrage effektivt til vækst og beskæftigelse, hvis de fremmer Unionens konkurrenceevne i den globale økonomi, åbner nye muligheder for Europas eksportindustri og giver konkurrencedygtig adgang til vital import. Der bør derfor tages højde for, hvordan reformerne påvirker den eksterne konkurrenceevne, så det sikres, at de fremmer europæisk vækst og deltagelse på åbne og fair markeder i hele verden.
- (13) Europa 2020-strategien skal understøttes af en række integrerede europæiske og nationale politikker, som medlemsstaterne og Unionen bør gennemføre fuldt ud og i samme tempo, for at opnå positive afsmittende virkninger af samordnede strukturreformer og et mere konsekvent bidrag fra de europæiske politikker til strategiens mål, under hensyntagen til de nationale udgangssituationer.
- (14) Disse retningslinjer er rettet til medlemsstaterne og Den Europæiske Union, men Europa 2020-strategien bør gennemføres i partnerskab med alle nationale, regionale og lokale myndigheder i tæt samarbejde med parlamenter, arbejdsmarkedets parter og repræsentanter for civilsamfundet, både hvad angår udarbejdelsen af nationale reformprogrammer, gennemførelsen af dem og den overordnede kommunikation om strategien.
- (15) Europa 2020-strategien er baseret på et mindre sæt retningslinjer, der erstatter de tidligere 24 retningslinjer og omhandler beskæftigelse og overordnede økonomiske politikker på sammenhængende vis. Retningslinjerne for medlemsstaternes og Unionens økonomiske politikker, der er vedlagt som bilag til denne henstilling, hænger nøje sammen med de relevante beskæftigelsesretningslinjer. Sammen udgør de »De integrerede retningslinjer for Europa 2020«.

(16) Disse nye integrerede retningslinjer er i overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råd. De giver præcis vejledning til medlemsstaterne om fastsættelse af deres nationale reformprogrammer og gennemførelse af reformer under hensyntagen til den indbyrdes afhængighed og er i overensstemmelse med stabilitets- og vækstpakten. Retningslinjerne vil danne grundlag for alle landespecifikke henstillinger, som Rådet måtte rette til medlemsstaterne, eller hvad angår de overordnede retningslinjer for de økonomiske politikker, for advarsler, som Kommissionen måtte udstede, hvis de respektive landespecifikke henstillinger ikke i tilstrækkelig grad følges.

(17) Disse retningslinjer bør være stabile indtil 2014, således at der kan fokuseres på gennemførelsen —

VEDTAGET DENNE HENSTILLING:

- 1) Medlemsstaterne og, hvor det er relevant, Den Europæiske Union bør i deres økonomiske politikker tage hensyn til de retningslinjer, der er fastsat i bilaget.
- 2) Medlemsstaterne bør udarbejde nationale reformprogrammer, der er i overensstemmelse med de mål, der er fastsat i »De integrerede retningslinjer for Europa 2020«.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. juli 2010.

På Rådets vegne

D. REYNDEERS

Formand

BILAG

Overordnede retningslinjer for medlemsstaternes og Unionens økonomiske politikker

Retningslinje 1: Sikre de offentlige finansers kvalitet og holdbarhed

Medlemsstaterne bør resolut gennemføre strategier for budgetkonsolidering ifølge stabilitets- og vækstpacten (SVP), navnlig de henstillinger, der rettes til medlemsstater, som er omfattet af proceduren i forbindelse med et uforholdsmæssigt stort underskud, og/eller i aftalememoranda i forbindelse med betalingsbalancestøtte. Medlemsstaterne bør bl.a. sikre en konsolidering i overensstemmelse med Rådets henstillinger og opfylde deres mellemsigtede mål i overensstemmelse med SVP. Uden at det berører den retlige ramme, som SVP udgør, indebærer dette for de fleste medlemsstater en konsolidering, der ligger væsentligt over benchmarken på 0,5 % af bruttonationalproduktet (BNP) pr. år på det strukturelle niveau, indtil gældskvoterne er støt på vej nedad. Den finanspolitiske konsolidering skal starte senest i 2011, tidligere i nogle medlemsstater, hvor den økonomiske situation gør det nødvendigt, forudsat at Kommissionens prognoser fortsat viser, at opsvinget forstærkes og bliver selvbærende.

Strategierne bør ved udformningen og gennemførelsen af budgetkonsolideringen fokusere på udgiftsbegrænsninger og prioritere væksthæmrende udgiftsposter på områder som f.eks. uddannelse, færdigheder og beskæftigelsesegnethed, forskning og udvikling (FoU) og innovation og investering i netværk med positive virkninger for produktiviteten, hvis det er relevant, f.eks. højhastighedsinternet, energi- og transportforbindelser og infrastruktur. Hvis det er nødvendigt at sætte skatterne op, bør det om muligt kombineres med mere beskæftigelses-, miljø- og vækstvenlige skattesystemer, f.eks. ved at flytte skattebyrden mod miljøskadelige aktiviteter. Skatte- og overførselssystemerne skal udformes, så det bedre kan betale sig at arbejde.

Endvidere bør medlemsstaterne styrke de nationale budgetrammer, forstærke kvaliteten af de offentlige udgifter og forbedre de offentlige finansers holdbarhed, særlig gennem beslutom nedbringelse af gælden, reform af de aldersrelaterede offentlige udgifter, f.eks. pensioner og sundhedsudgifter, og politikker, der bidrager til at øge beskæftigelsen og hæve den reelle pensionsalder, for at sikre, at de aldersrelaterede offentlige udgifter og de sociale velfærdssystemer er finansielt bæredygtige.

Budgeteffektiviteten og de offentlige finansers kvalitet er også vigtige på EU-niveau.

Retningslinje 2: Rette op på makroøkonomiske ubalancer

Medlemsstaterne bør undgå uholdbare makroøkonomiske ubalancer, som især stammer fra udviklingen på de løbende poster, aktiemarkeder og husholdningernes og virksomhedernes regnskaber. Medlemsstater med store ubalancer på de løbende poster på grund af vedvarende manglende konkurrenceevne eller af andre årsager bør tackle problemets rod gennem f.eks. finanspolitikken, lønudviklingen, strukturreformer for markederne for varer og finansielle tjenesteydelser (herunder bevægelserne i produktivitetsfremmende kapital), arbejdsmarkedet i overensstemmelse med beskæftigelsesretningslinjerne og ethvert andet relevant politikområde. I den forbindelse bør medlemsstaterne skabe de rette rammebetingelser for lønforhandlingsystemer og udviklingen i lønomkostningerne, der er i overensstemmelse med prisstabilitet, produktivitetstendenser på mellemlang sigt og behovet for at nedbringe de makroøkonomiske ubalancer. Når det er hensigtsmæssigt, bør en hensigtsmæssig lønfastsættelse i den offentlige sektor betragtes som et vigtigt signal til at sikre løntilbageholdenhed i den private sektor i overensstemmelse med behovet for at forbedre konkurrenceevnen. Rammerne for lønfastsættelse, herunder mindstelønninger, bør åbne mulighed for løndannelsesprocesser, der tager hensyn til forskelle i færdigheder og lokale arbejdsmarkedsforhold og de betydelige forskelle i de økonomiske resultater mellem regioner, sektorer og virksomheder i samme land. Arbejdsmarkedets parter har en betydningsfuld rolle i den forbindelse. Medlemsstater med store overskud på de løbende poster bør videreføre foranstaltninger, der tager sigte på at gennemføre strukturreformer, som kan bidrage til at styrke den potentielle vækst og dermed også understøtte den indenlandske efterspørgsel. Rettes der op på de makroøkonomiske ubalancer, herunder mellem medlemsstaterne, vil det også bidrage til at opnå økonomisk samhørighed.

Retningslinje 3: Reducere ubalancerne i euroområdet

Medlemsstater, der har euroen som valuta, bør betragte store og vedvarende forskelle på de løbende poster og andre makroøkonomiske ubalancer som et spørgsmål af fælles interesse og hurtigst muligt træffe foranstaltninger for at reducere ubalancerne, når det er nødvendigt. Der kræves en indsats i samtlige medlemsstater i euroområdet, men politikudfordringernes art, vigtighed og hastende karakter varierer betydeligt mellem de pågældende lande. I betragtning af sårbarheden og omfanget af de nødvendige tilpasninger er behovet for politiktiltag særlig presserende i medlemsstater med

vedvarende store underskud på de løbende poster og store tab af konkurrenceevne. De bør opnå en betydelig vedvarende reduktion af underskuddet på de løbende poster. Disse medlemsstater i euroområdet bør også forsøge at nedbringe enhedslønsmkostningerne under hensyntagen til produktivitetsudviklingen på regionalt niveau, sektorniveau og virksomhedsniveau og øge konkurrencen på produktmarkederne. Medlemsstater i euroområdet med store overskud på de løbende poster bør videreføre foranstaltninger, der tager sigte på at gennemføre strukturreformer, som kan bidrage til at styrke den potentielle vækst og dermed også understøtte den indenlandske efterspørgsel. Medlemsstaterne i euroområdet bør ligeledes tackle andre makroøkonomiske ubalancer som f.eks. overdreven privat gældsakkumulering og inflationsforskelle. Institutionelle hindringer for en fleksibel tilpasning af priser og lønninger til markedsvilkårene bør fjernes. De makroøkonomiske ubalancer bør overvåges nøje inden for rammerne af eurogruppen, som bør foreslå eventuelle afhjælpende foranstaltninger.

Retningslinje 4: Optimere støtten til FoU og innovation, styrke videntrekanten og udnytte den digitale økonomis potentiale

Medlemsstaterne bør revurdere deres nationale (og regionale) FoU- og innovationssystemer, sikre effektive og passende rammebetingelser for offentlige investeringer som led i strategierne for budgetkonsolidering under stabilitets- og vækstpakten (retningslinje 1) og rette dem mod højere vækst, samtidig med at de, hvis det er hensigtsmæssigt, tager fat på store samfundsmæssige udfordringer (herunder energi, ressourceeffektivitet, klimaforandringer, biodiversitet, social og territorial samhørighed, aldring, sundhed og sikkerhed) på en omkostningseffektiv måde. De offentlige investeringer bør navnlig fungere som en løftestang for privat FoU-finansiering. Reformerne bør fremme ekspertise og intelligent specialisering, fremme videnskabelig integritet, styrke samarbejdet mellem universiteter, forskningsinstitutioner, aktører i den offentlige og private sektor og i den tredje sektor både nationalt og internationalt og sikre udvikling af infrastruktur og netværk, der giver mulighed for spredning af viden. Styringen af forskningsinstitutioner bør forbedres for at gøre nationale forskningssystemer mere omkostningseffektive og produktive. Med henblik herpå bør den universitetsbaserede forskning moderniseres, infrastrukturer i verdensklasse udvikles og gøres tilgængelige, attraktive karrierer og forsker- og studentermobiliteten fremmes. Finansierings- og udbudssystemer bør tilpasses og forenkles for om nødvendigt at bidrage til at fremme tværnationalt samarbejde, videnoverførsel og meritbaseret konkurrence og tage udgangspunkt i synergier og opnå mere værdi.

Medlemsstaternes politikker for FoU og innovation bør tage nationale muligheder og udfordringer direkte op og tage hensyn til EU-konteksten for at fremme mulighederne for at samle offentlige og private ressourcer på områder, hvor Unionen tilfører merværdi, udnytte synergier med EU-midler og derved sikre en tilstrækkelig størrelsesorden og undgå opsplitning. Medlemsstaterne og Unionen bør integrere innovation i alle relevante politikker og fremme innovation generelt (herunder ikke-teknologisk innovation). For at fremme private investeringer i forskning og innovation bør medlemsstaterne og Unionen forbedre rammebetingelserne — navnlig hvad angår erhvervsklimaet, konkurrencedygtige og åbne markeder og de kulturelle og kreative industriers store økonomiske potentiale — om nødvendigt kombinere omkostningseffektive skatteincitamenter, afhængigt af den enkelte medlemsstats finanspolitiske manøvremargin, og andre finansielle instrumenter med foranstaltninger, der fremmer adgangen til privat finansiering (herunder risikokapital) og forenkler adgangen for SMV'er, styrke efterspørgslen, navnlig efter økoinnovation (om nødvendigt gennem offentlige indkøb og interoperable standarder), fremme innovationsvenlige markeder og reguleringer og sikre en effektiv og økonomisk overkommelig beskyttelse og forvaltning af intellektuelle ejendomsrettigheder. Trekantens tre sider (uddannelse, forskning og innovation) bør gensidigt støtte og give input til hinanden. I overensstemmelse med retningslinje 8 og 9 bør medlemsstaterne understøtte borgerne med en bred række færdigheder med henblik på innovation i alle dens former, herunder økoinnovation, og de bør søge at sikre et tilstrækkeligt antal kandidater inden for videnskab, matematik og ingeniørvidenskab.

Medlemsstaterne og Unionen bør indføre de nødvendige rammebetingelser for en hurtig udvikling af et digitalt indre marked, der giver bred adgang til onlineindhold og -tjenester. Medlemsstaterne bør fremme udbredelsen og indførelsen af højhastighedsinternet som et vigtigt middel til at få adgang til viden og deltage i videndannelse. Offentlig finansiering bør være omkostningseffektiv og tage sigte på at afhjælpe markedssvigt. Politikkerne bør være i overensstemmelse med princippet om teknologineutralitet. Medlemsstaterne bør forsøge at nedbringe omkostningerne ved netudbygning, særlig ved at øge samordningen af offentlige arbejder. Medlemsstaterne og Unionen bør fremme udbredelsen og brugen af moderne tilgængelige onlinetjenester, herunder gennem videreudvikling af e-forvaltning, e-underskrift, e-identitet og e-betaling, støtte aktiv deltagelse i det digitale samfund, særlig ved at fremme adgangen til kulturelt indhold og kulturelle tjenesteydelser, herunder gennem mediekendskab og digitale færdigheder, og fremme betingelser, der skaber sikkerhed og tillid.

Den Europæiske Unions overordnede mål, som vil danne grundlag for medlemsstaternes fastsættelse af deres nationale mål, er at forbedre betingelserne for forskning og udvikling, navnlig med det formål at øge de kombinerede offentlige og private investeringer i denne sektor til 3 % af BNP senest i 2020. Kommissionen vil udarbejde en indikator for FoU- og innovationsintensitet.

Retningslinje 5: Forbedre ressourceeffektiviteten og reducere drivhusgasserne

Medlemsstaterne og Unionen bør træffe foranstaltninger for at fremme en adskillelse af økonomisk vækst fra ressourceforbrug og gøre miljømæssige udfordringer til vækstmuligheder og sikre en mere effektiv anvendelse af deres natursressourcer, som også bidrager til at undgå miljøforringelse og sikre biodiversitet. De bør gennemføre de strukturreformer, der er nødvendige for at klare sig i en international situation med øget pres på kulstofemissioner og ressourcer og skabe nye erhvervs- og beskæftigelsesmuligheder. Unionen og medlemsstaterne bør gøre en yderligere indsats for at fremskynde etableringen af et integreret og fuldt fungerende indre energimarked med henblik på at sikre gas- og elektricitetsstrømme uden flaskehalse. For at reducere emissionerne og forbedre energieffektiviteten bør medlemsstaterne gøre omfattende brug af markedsbaserede instrumenter, der støtter princippet om internalisering af eksterne omkostninger, herunder skatter og afgifter, og andre effektive støtteinstrumenter til at reducere emissionerne og tilpasse sig bedre til klimaforandringerne, støtte bæredygtig vækst og beskæftigelse og ressourceeffektivitet på en omkostningseffektiv måde, tilskynde til brug af vedvarende energi og lav-CO₂-teknologier, der er modstandsdygtige over for klimaændringer, til en overgang til mere miljøvenlige og indbyrdes forbundne transportformer og til fremme af energibesparelser og økoinnovation. Medlemsstaterne bør udfase miljøskadelig støtte og sikre en rimelig fordeling af udgifter og goder.

Medlemsstaterne og Unionen bør bruge lovgivningsmæssige, ikke-lovgivningsmæssige og fiskale instrumenter, f.eks. EU-standarder for produkters og bygningers energiforbrug, mærkning og »grønne indkøb«, for at tilskynde til en omkostningseffektiv omlægning af produktions- og forbrugsmønstre, fremme genanvendelse, lette overgangen til energi- og ressourceeffektivitet og en sikker og bæredygtig lavemissionsøkonomi og sikre fremskridt mod mere bæredygtig transport og en sikker og ren energiproduktion, samtidig med at synergierne på europæiske plan optimeres i denne henseende, og der tages hensyn til bidraget fra bæredygtigt landbrug. Medlemsstaterne bør resolut arbejde mod intelligent, opgraderet og fuldt ud sammenkoblede transport- og energiinfrastrukturer, bruge informations- og kommunikationsteknologier i overensstemmelse med retningslinje 4 for at sikre produktivitetsevner, sikre en samordnet gennemførelse af infrastrukturprojekter og støtte udviklingen af åbne, konkurrencedygtige og integrerede netværksmarkeder.

Den Europæiske Unions overordnede mål, som vil danne grundlag for medlemsstaternes fastsættelse af deres nationale mål, er at reducere drivhusgasemissionerne med 20 % i forhold til 1990-niveauet, øge de vedvarende energikilders andel af vores endelige energiforbrug til 20 % og bevæge sig i retning af en stigning på 20 % i energieffektivitet; Unionen forpligter sig til at træffe afgørelse om at øge reduktionen til 30 % senest i 2020 i forhold til 1990-niveauet som sit betingede tilbud med henblik på en global og samlet aftale for perioden efter 2012, forudsat af at andre udviklede lande forpligter sig til tilsvarende emissionsreduktioner, og at udviklingslandene bidrager i tilstrækkeligt omfang i overensstemmelse med deres ansvar og respektive kapaciteter.

Retningslinje 6: Forbedre erhvervs klimaet og forbrugernes situation og modernisere industrigrundlaget for at sikre et fuldt fungerende indre marked

Medlemsstaterne bør sikre, at markederne arbejder for borgerne, forbrugere og virksomhederne. Samtidig med at beskyttelsen af forbrugere sikres, bør medlemsstaterne og Unionen indføre forudsigelige rammebetingelser og sikre velfungerende, åbne og konkurrencedygtige vare- og tjenestemarkeder. Disse foranstaltninger bør navnlig tage sigte på uddybelse af det indre marked og reguleringssystemet, særlig i finanssektoren, samt fremme af lige vilkår på finansielle markeder globalt, en effektiv gennemførelse og håndhævelse af det indre markeds konkurrenceregler og udvikling af den nødvendige fysiske infrastruktur, også med henblik på at mindske regionale forskelle.

Det indre markeds eksterne dimension bør udvikles yderligere med henblik på at styrke handel og investering. I forbindelse med det indre marked skal der tages behørigt hensyn til sikringen af en passende levering af tjenesteydelser af almen interesse. Medlemsstaterne bør fortsat forbedre erhvervs klimaet ved at modernisere den offentlige administration, forbedre selskabsstyringen, afskaffe de resterende hindringer på det indre marked, fjerne unødige administrative byrder og undgå unødvendige nye byrder ved at anvende intelligente reguleringsinstrumenter, herunder ved at udvikle yderligere interoperable e-forvaltningstjenester, fjerne skattehindringer, støtte små og mellemstore virksomheder (SMV), forbedre deres adgang til det indre marked i overensstemmelse med »Small Business Act for Europe« og »Think Small First«-princippet, sikre stabile og integrerede markeder for finansielle tjenesteydelser, fremme adgangen til finansiering, forbedre betingelserne for at fremme adgangen til og beskytte intellektuelle ejendomsrettigheder, støtte internationalisering af SMV'er og fremme iværksætterier, herunder kvindelige iværksættere. Offentlige indkøb bør fremme innovation, navnlig for SMV'er, og støtte overgangen til en ressource- og energieffektiv økonomi (i overensstemmelse med retningslinje 5), samtidig med at principperne om åbne, gennemsigtige og konkurrenceprægede markeder overholdes.

Medlemsstaterne bør støtte et moderne, innovativt, diversificeret, konkurrencedygtigt, kulstoffattigt, ressource- og energi-effektivt industrigrundlag, bl.a. ved at fremme de nødvendige omstruktureringer på en omkostningseffektiv måde og i fuld overensstemmelse med Unionens konkurrenceregler og andre relevante regler. Medlemsstaterne bør i den forbindelse omprioritere EU-midlerne. Medlemsstaterne bør samarbejde tæt med industrien og implicerede aktører for at bidrage til Unionens lederskab og konkurrencedygtighed i en global bæredygtig og inklusiv udvikling, bl.a. ved at fremme virksomhedernes sociale ansvar, identificere flaskehalse og muliggøre forandringer.
